

slag indeholdte Regler med Hensyn til Fremgangsmaaden ved selve Afgiftsberegningen og Afgørelsen af Tvistigheder vedrørende denne har det imidlertid ikke været muligt at fastsætte nogen saadan almindelig Frist for Afgiftens Indbetaling, og da Indgivelsen af de befalede Anmeldelser i de fleste Tilfælde vil være en nødvendig Forudsætning for, at Statskassen kan komme til sin Ret med Hensyn til Afgiften, maa der derfor træffes særlige Bestemmelser for at sikre, at Lovens Bud paa dette Punkt sker Fyldest.

Man har i saa Henseende for det første bibeholdt den ved Fd. af 8. Juli 1840 hjemlede Tvangsmyndighed, hvilken man har søgt at gøre noget mere anvendelig end hidtil ved at henlægge den til Skifteforvalteren i Stedet for til Amtmanden, hvorved det maa erindres, at Skifteforvalteren er en juridicel Autoritet, men da denne Tvangsmyndighed neppe alene kan fyldestgøre Øjemedet, ligesom det heller neppe vil findes tiltalende, om der skulde gives den en udstrakt Anvendelse, er der desuden fastsat en passende Bøde for Undladelsen af at fremkomme med de foreskrevne Anmeldelser.

Hvor høj en saadan Bøde skal sættes, bliver naturligvis en Skønssag. Den er i Forslaget ansat til en Tredjedel af Afgiftsbeløbet, altsaa betydelig lavere end den nu foreskrevne Bøde for Oversiddelse af Fristen for Afgiftens Indbetaling, hvilken er lig selve Afgiftsbeløbet, og en yderligere Formildelse fremkommer ved, at Afgiftsforhøjelsen kun beregnes af de Arvingers Lodder, hvem Anmeldelsespligten paahvilede.

Samme Forhøjelse, som naar Arveanmeldelse undlades, bør formentlig indtræde, naar den indgivne Arveanmeldelse er saa ufuldstændig, at den ikke kan danne Grundlaget for nogen Afgiftsberegning — Straffebestemmelsen vilde ellers let blive illusorisk — og for at gennemføre Reglen, at Anmeldelsen skal underskrives af samtlige de anmeldelsespligtige, hvad der i forskellige Henseender har Betydning, maa det anses hensigtsmæssigst i Tilfælde, hvor en i øvrigt lovførmelig Arveanmeldelse ikke er underskrevet af samtlige de anmeldelsespligtige, at lade Afgiftsforhøjelsen indtræde for de anmeldelsespligtiges vedkommende, der ikke have underskrevet Anmeldelsen.

At der gives Administrationen Adgang til at frafalde den heromhandlede Afgiftsforhøjelse, naar Omstændighederne tale derfor, vil findes naturligt og stemmende med, hvad der i Almindelighed er gældende i denne Art Forhold.

Til §§ 31 og 32.

Under Hensyn til at Afgiftsberegningen efter de i dette Forslag indeholdte Regler vil blive noget mere udviklet end hidtil, mener man som udtalt i de indledende Bemærkninger, at selve Afgiftens Udregning helst bør henlægges til Skifteforvalteren.

I Forbindelse med Reglen herom er i § 31 givet forskellige nærmere Regler med Hensyn til Skifteforvalternes Virksomhed i denne Anledning, hvorhos der er forbeholdt Finansministeriet Bemyndigelse til i forskellige Retninger at udfylde disse med supplerende Bestemmelser.

Dernæst er i § 32 givet forskellige Regler med Hensyn til Afgørelsen af Tvistigheder angaaende Afgiftsberegningen. Hovedtanken i disse Regler, der have deres Forbillede i Reglen i Stempelovens § 82, er, at slige Tvistigheder, inden de indbringes for Domstolene til endelig Afgørelse, bør undergives administrativ Prøvelse. Denne Fremgangsmaade, der er vel egnet til at begrænse Antallet af egentlige Retstrætter angaaende den paagældende Art af Afgiftsspørgsmaal, er i øvrigt allerede nu almindelig, ogsaa hvor det drejer sig om Arveafgiftsberegninger, men man maa anse det for ønskeligt, at den ligesom for Stempelafgiftens vedkommende gøres obligatorisk, og at der ligesom i Stempeleven fastsættes bestemte Frister for Paaanken af de administrative Resolutioner. Dog har man ikke ment at kunne gøre Skifteforvalternes Afgiftsberegninger bindende for det offentlige, idet man for at sikre en ensartet Gennemførelse af Loven maa anse det for nødvendigt, at der forbeholdes Centraladministrationen Adgang til at fremkomme med Indsigelser mod disse Afgiftsberegninger og eventuelt nedlægge Paastand paa, at de omgøres, hvilket ikke vil kunne ske indenfor den foreskrevne Frist af 6 Uger. For saa vidt denne Adgang benyttes, synes imidlertid Billighed at tale for, at de private ogsaa maa have Lejlighed til at fremkomme med deres Indsigelser, selv om den normale Frist for Fremsettelsen af disse er oversiddet, ligesom man har anset det for rettest, at der forbeholdes Finansministeriet en almindelig Myndighed til at dispensere fra denne Frist, naar Omstændighederne tale derfor.

Til §§ 33 og 34.

Som Følge af Bestemmelserne i §§ 31 og 32 har man ikke kunnet sætte Fristen for Afgiftens Indbetaling i Forhold til Tidspunktet for Afgiftspligtens Indtræden,